

Jmenoval se Daniel.

Netrvalo dlouho a stal se mou první láskou.

Avšak ten samý Daniel mi po dvou letech vztahu toxického jako tovární kouř roztrhal srdce na tisíc kousků, které pak ještě podupal a zašlapal, když jsem ho načapala s jeho literární agentkou při nechutně důvěrné chvilce v našem novém bytě. A aby toho nebylo málo, ublíženěji si přišel on – začal mě doslova a nedůstojně uhánět. Neustále mi volal. Psal. Bombardoval mě přes Messenger, e-mail, Instagram... Nějaké blokace na něj byly krátké. Nejdřív mě to jen otravovalo a přesvědčovala jsem samu sebe, že je to přechodná porozchodová fáze. Že to přejde.

Jenže čas to akorát zhoršil.

Najednou se totiž objevoval všude, kde jsem se jen mihnula. Na lekci jógy. Před redakcí, kam jsem šla na pohovor. V kavárně na druhé straně Londýna. V bazénu. Před domem rodičů. Před chatou mé kamarádky... Zpočátku pouze žádonil, ať ho vezmu zpátky, po nějaké době mi ale začal vyhrožovat. Naháněl mi takový strach, až jsem zapomněla, že jsem do něj byla kdysi zamilovaná. Podala jsem trestní oznámení. Soud mu sice udělil zákaz přibližování, jeho to však ani náhodou nezastavilo.

Potřásla jsem hlavou, abych toho pitomce vyhnala z mysli a nekazila si blížící se ozdravné léto v knihomolském, leč opomenutém ráji.

Já to tu znala skoro jako svoje boty. Kdysi jsem to tady milovala. Zdejší krajina, roztomile pojmenovaná městečka, knižní názvy ulic a obchodů i nepřírozně milí lidé, to vše bylo doslova zlatým dolem pro mou dětskou představivost, jež dávala vzniknout těm nejkrásnějším pohádkám, které jsem si dokázala představit. Tvořila jsem, psala, básnila o všem, co jsem zde viděla i neviděla. Jako blázen jsem pobíhala lesem a představovala si, jak mi kolem hlavy poletují třpytivé víly a promlouvají ke mně zvířata nebo jak s květinami v lidské velikosti jím čokoládové bonbony... Fantazii jsem měla tenkrát nezměrnou, byla

jsem přesvědčená, že své výplody „skutečně vidím“. Až matčin známý, vyhlášený psychiatr, mě z toho bludu dokázal vyléčit. Ačkoli *vyléčit* bylo dost silné slovo – prostě mi žilami prohnal desítky různých léčiv. Nakonec jsem ale byla schopná uvědomit si, že Bookshire není ani magický, ani mně souzený, jen plný praštěných a naivních maloměšťanů.

Proto jsem teď při pohledu na přehnaně zdobené rozcestníky hlásající Inkwell nebo Bookford, které mi před mnoha lety připadaly rozkošné, otráveně kroutila očima. „Tenhle zapadákov musel pojmenovávat pořádně bláznivý knihomol,“ zahučela jsem. „Nechápu, že tu babi dokázala přežít tak dlouho.“

Babička. Moje *babs*. Nejskvělejší osoba v celém vesmíru a ten nejdůležitější důvod, proč jsem opustila Londýn. Nedávno si totiž zlomila nohu v krčku. Už spoustu let však žije sama, dědu si sotva pamatuju, navíc je stará a nedokáže se o sebe postarat tak jako dřív. Téměř měsíc si poležela v nemocnici, pak se o ni týden starala mámina mladší sestra, teta Beth. Jenže právnická firma, která ji zaměstnávala, neměla s její nepřítomností přílišnou trpělivost. Máma zas pracovala na důležitém semináři pro lékařskou fakultu, kam tu a tam chodila přednášet, ke všemu do Bookshire odmítala *byť jen strčit nos*. Táta se chystal na služební cestu do Japonska. Bratr studoval. Bratranec promoval. Jednoduše – jediný, kdo v rodině neměl školu nebo stále zaměstnání a komu tenhle kraj nebyl proti srsti, byla moje maličkost.

Studia... Už zase slyším matku, jak mě peskuje, že jsem si nevybrala užitečnější obor, povzdechla jsem si při pomyšlení na mladší a úspěšnější příbuzné. Udělala jsem si magisterský titul z literatury, což bylo sice krásné, umělecké a tak, v praxi mi byl ale v podstatě k ničemu. Tedy podle matky – já si nestěžovala. Dodávalo mi to potřebnou svobodu, minimum času tráveného mezi lidmi a měla jsem o krok blíž svému snu stát se spisovatelkou. Spokojeně jsem si pracovala z domova, kde mi sice stačilo připojení k internetu a um dobře psát, zase to však neprospívalo